

Pedres a la pròpia teulada

written by Agustí Soler | 23 d'abril de 2020

El gran humanista valencià Joan Lluís Vives deia que «les possibilitats de salvació d'un poble s'han d'amidar per les reserves d'entusiasme que hi hagi en el cor dels seus fills». D'aquestes sàvies paraules ja en fa uns quants anys, segles fins i tot, però són més explícites i vàlides que mai.

Després de l'ensulsiada de fa tres-cents anys i escaig, Catalunya (i tota la nació catalana: de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó) es troba en un moment crucial, ara sí, en aquella oportunitat en què pot fer el pas definitiu per a poder ser un poble lliure entre els pobles lliures de la terra.

Tanmateix, i precisament per aquesta circumstància històrica, cal ser més conscient que mai que ens cal filar molt prim; sense esveraments i amb tota la fermesa que calgui però que no podem desaprofitar aquest moment. La darrera vegada que Catalunya intentà recuperar les seves llibertats, totes les seves llibertats, es va trobar en una situació que li fou totalment desfavorable. L'abandó de les potències europees dites democràtiques i la criminal actuació de les potències feixistes, al costat de les nostres pròpies febleses, no permeteren poder recuperar el que s'havia perdut el 1714. Si donem un cop d'ull al succeït durant el temps de la República (espanyola, perquè com tots sabem i alguns dels nostres, ai las!, semblen oblidar) la República catalana durà tan sols tres dies. Cada dia hom té més clar que bé sigui en dictadura, en monarquia o amb democràcia, Espanya mai deixarà que Catalunya pugui recuperar allò que és seu.

Cada dia queda més evident que d'Espanya l'únic que en podem esperar és un bon veïnatge, però res més. Si alguns no ho tenien clar, els darrers esdeveniments, a partir del 1r d'octubre del 2017, amb una actuació judicial i política fora

de tots els paràmetres d'allò que hauria de ser una societat mínimament democràtica. Les actuacions judicials i policials, els empresonaments, l'exili, etc., donen fe del que hom pot esperar de la pretesa democràcia espanyola, la qual, *vox populi*, cada dia s'assembla més a una vulgar república bananera.

Per acabar de reblar el clau només ens ha faltat l'aparició de la pandèmia del coronavirus amb el consegüent trasbals, però que de manera impensada i per si algú en dubtava, ha posat al descobert el nivell superlatiu de desorientació i d'incompetència dels governants de Madrid, no per sabut prou concloent. El govern català s'ha trobat amb una imposició destrallera i vergonyosa, amb presència militar inclosa, tot accentuant la recentralització ja provinent del dictatorial article 155 (diguem-ho així, ben clar) que l'ha deixat pràcticament lligat de mans i peus.

Aquí és on m'agradaria comentar i denunciar al mateix temps l'actuació en forma de crítiques destructives de molts, masses, dels nostres conciutadans; crítiques moltes de les quals sense cap base ni fonament i sense tenir gens en compte la situació gravíssima en què ens trobem i les limitacions imposades un dia i altre als nostres representants. Està clar que hem d'admetre les crítiques raonades que ben segur ens ajudaran a esmenar els errors comesos, però no hem d'oblidar pas quina és la situació real en la qual ens trobem. A l'escandalós dèficit anual de més de 16.000 milions d'euros que se'n van i no tornen, que perjudiquen greument el nostre sistema sanitari, hauríem de recordar aquelles manifestacions del ministre del PP, José Fernández Díaz («Les hemos hundido la sanidad») que reflectien clarament el tarannà dels governants de Madrid envers Catalunya. Tot i entendre el neguit de la situació que estem patint crec que moltes d'aquestes crítiques destructives són mereixedores de la nostra repulsa. Només falta que ens llancem pedres a la pròpia teulada.

Aquest tarannà criticaire, moltes vegades gratuït, ens el dibuixava d'una manera incisiva i planera a la vegada en Rodolf Llorens i Jordana al llibre *Com han estat i com som els catalans*. Sobre el nostre caràcter rancuniós, envejós i venjatiu a la vegada deia: «Som xafarders de safareig, marmaneres de menuderies i nimietats, amb pruija meticulosa de mestre tites i pixatinters, picatatxes i punxa figures; més que crítics, criticaires...». I, amb arguments de considerable solidesa, continuava: «Ens encanta posar-nos els prismàtics al revés i mirar amb la lupa els defectes dels altres; i així treure'ns els drapets al sol i deixar-nos com uns draps bruts i tractar-nos com a llebrosos dient pestes de tothom».

És per això que manifesto la meva estupefacció quan, a través de la premsa digital o de paper, dels mitjans radiofònics o televisius, de les xarxes digitals (WhatsApp, Facebook, Twitter, etc.) i en moltes tertúlies, sento o llegeixo reprovacions i anatemes contra els nostres representants polítics als quals, tot i que estan aguantant tota mena d'accions (des dels tribunals espanyols, els representants de partits pretesament democràtics, etc.) hom els acusa de culpables i responsables de no sé pas quantes maldats. Els primers culpables de tot són el president Puigdemont i el president Torra, i al darrere podeu posar-hi tots aquells consellers, diputats, alcaldes, etc., que us sembli millor. Permeteu-me, però, riure per no plorar.

Rodolf Llorens (Vilafranca del Penedès 1910-Caracas 1985) és un de tants d'aquells grans homes que el nostre país ha tingut i ha deixat en l'oblit i que caldria donar a conèixer amb lletres majúscules. Llicenciat en filosofia, professor de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, secretari de la Unió de Rabassaires, membre d'ERC i del PSUC, exiliat i professor de la Universitat de Caracas, es presenta com un home arrauxat, contundent i àcid, però val a dir que el seu estudi sobre com som els catalans no té pèrdua. Va escriure pensant en positiu però sense amagar res. Ens ho diu ben clar: «En els catalans

la voluntat no és sols de tenir, sinó de ser; de supervivència com a poble».

Potser doncs fóra bo deixar-nos d'aquestes petiteses, d'aquestes pedres a la pròpia teulada i fer nostres les paraules amb què Rodolf Llorens acabar el llibre: «Si som petits ens farem grans sense posar-nos de puntetes, sinó pel nostre voler irrenunciable, per la nostra tenacitat insubornable i per l'exemple de «la mata de jonc» que Ramon Muntaner donava al rei Alfons el Benigne: de jonc en jonc es trençarà, però no ben unida. Ajudant-nos i sostenint-nos els uns amb els altres podrem arribar amunt com els «Xiquets de Valls» i els «Nens del Vendrell», i ésser «titans»: aixecar pilars de set, torres de vuit i castells de nou; i sense fer llenya veurem com l'enxaneta fa l'aleta». La nostra plena llibertat.